

Juha Latva-Hirvelä

LL, erikoistuva lääkäri
OYS, OpTa, Anestesia ja tehohoito
SeKS, Leikkaus- ja anestesiayksikkö
juha.latva-hirvela@epshp.fi

ERIKOISTUVAN ELÄMÄÄ

Keskussairaalaan yliopistosairaalaan

Erikoistuva anestesia-erikoistunut lääkäri kulkee koulutuksensa aikana matkan lähes nollatuntajasta monessa liemessä keitettyksi moniosajaksi. Aloittaessani anestesia-erikoistumisen vuosia sitten kuulin vanhan nyrkki-säännön, jonka mukaan juuri aloittanut erikoistuva alkaa tuottaa hyödyllistä työpanosta yhteisössään 3–6 kuukauden jälkeen. Toteamuksessa oli varmasti jonkin verran sarkasmia, mutta myös paljon totuutta. Työpanosta onkin sen jälkeen tuotettu, ja olen tuntenut kiitollisuutta niille organisaatioille, jotka ovat koulutukseeni panostaneet.

Suomalaisessa erikoislääkäriskoulutuksessa on perinteisesti harjoiteltu perustaidot ja rutiini keskussairaalaan tai aluesairaalaan. Olen suorittanut runkopalvelun Seinäjoen keskussairaalaan, jossa sekä esimieheni, kollegani että koko työyhteisö ovat kärsivällisesti tukeneet ammatillista ja henkistä kasvuani anestesia-erikoistumiseksi. Oman keskussairaalan vaihtuvuusia ovat tiivis työyhteisö, mutkaton yhteistyö eri erikoisalojen kesken ja moniosajisuus, jossa kukaan ei voi eristäytyä kovin kapeaan sektorin piiriin. Kuten tiedämme, kaikki loppuu aikanaan – lopulta myös keskussairaalan palvelu – ja niin on ammatillisessa mielessä hyvä.

Aloitin yliopistosairaalan palveluni OYSin anestesiaklinikassa tammikuussa 2020. Muuttoa vieraalle paikkakunnalle työn perässä vaati venymistä erityisesti perheeltäni. Oman onnistumiseni muutossa varmistin päivystämällä vanhassa työpaikassa muuttopäivää edeltävän vuorokauden. Niin pakkasimme avovaimoni kanssa tavaramme ja 2,5 kuukautta vanhan tyttären autoon ja ajoimme kohti pimeyttä. Koti jäi odottamaan paluuta.

Alku uudessa työpaikassa vaati mentaalista joustavuutta. Uusi työyhteisö, uudet toimintatavat ja työpaikan ulkopuolisten rutiinien löy-

täminen aiheuttivat väsymystä. Oma taitotasointui väliaikaisesti aiempaa huonommalta, kun sitä ei ollut tukemassa tuttu työyhteisö ja sen toimintatavat. Hiljalleen uudet rutiinit kuitenkin löytyivät ja työkaverit paljastuivat inhimillisiksi olennoiksi. Pääsin seuraamaan huippuosaajien työtä ja poimimaan itselleni parhaat käytännöt.

Tämä onkin mielestäni yliopistosairaalan parasta antia. Keväinen aurinko paistoi Oulussa.

Lastenanestesiologian jaksolla tunsin aluksi olevani narulla perässä vedettävä. Pian huomasin, että taitava seniori osaa vastoin maail-

manjärjestystä myös työntää narulla: vastuuta annettiin siinä määrin

kuin sitä halusi ottaa, ja vastasyntyneidenkin hoitaminen ei

enää tuntunut toiminnalta, joka tapahtuu siellä jossain. Tiedus-

tellelläni arvostamaltani kollegalta Kai Kiviluomalta, miten

seuraavaksi leikkaukseen saapuva haastava pieni potilas tulisi hoitaa,

sain asianmukaisten neuvojen ohella

kuulla OYSin anestesiaklinikan vanhan

viisauden: ”tavallisesti, mutta varovaisesti”. Tämä keskustelu viimeistään kirkasti uuden työyhteisöni luonteen: työt hoidetaan rautaisella ammattitaidolla ilman toiminnan ympärille luotua turhaa mystiikkaa.

Suomalainen anestesia-erikoistunut lääkärikoulutus tuottaa käytännöllisiä anestesia-erikoistuneita ja tätä tuskin kukaan haluaa muuttaa. Toivottavasti käynnissä oleva erikoistumisuudistus ei riko monia hyviä asioita, joita koulutuksessamme jo on. Koulutuksen jakautuminen keskussairaalan palvelun ja yliopistopalvelun välillä on nähdäkseen hyödyllistä, sillä se pakottaa erikoistuvan laajentamaan maailmankuvaansa mukavuusalueensa ulkopuolelle. Kiitos avovaimoni ja pian yksivuotiaan tyttären joustavuuden, on myös oma perheeni vielä kasassa. ■

Suomalainen anestesia-erikoistunut lääkärikoulutus tuottaa käytännöllisiä anestesia-erikoistuneita.